

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

הדלקת נרות 18:49
צאת השבת 20:01
ר"ת 20:54

שיר ליום השבת

התורה מורה בפרשה הוראה לכהן: "ואישה גרושה לא יקחו".

נביא בענין סיפור נורא:

בני זוג שלא נפקדו במשך 15 שנה בפרי בטן, החליטו בצער להיפרד ולפנות כל אחד לדרכו, ולנסות את הצלחתו בבניית בית אחר.

זמן קצר לאחר נתינת הגט, נודע שהאישה הגרושה הנה מעוברת. נו, לכאורה אין כל בעיה, יישא האיש את גרושתו מחדש ויקיים בכך מצוה של מחזיר גרושתו.

אבל, הבשורה הזו היכתה את בני הזוג בהלם - האיש היה כהן, ואסור לו לשאת גרושה... הבכיות והצער עלו עד לשמי שמים.

הכהן לא איבד את עשתונותו, והאמונה שפיעמה בו חיזקה גם את כל הסובבים אותו. הוא החליט לגשת לקודש, ונכנס **לרבי חיים קניבסקי שליט"א**, כאשר כל אחד מבין שבפי הגאון לא היתה יכולה להיות בשורה כלשהי. רבי חיים כאב מאד את הסיפור, אך אמר "אינני רואה שום דרך שתוכל לשאת את גרושתך מחדש"...

הוא הציע לו לעלות לביתו של חמיו, **מן רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל**.

הבכי הנורא פרץ שוב, אולם גם מן הרב אלישיב ספק ידיו בצער. "זוהי גזירה משמים. ואתם קבלו דין שמים עליכם" אמר כדברי הפייטן בפיוט הנורא של עשרת הרוגי מלכות, "הדבר היחיד שביכולתי לומר לך הוא שתיגש לכותל המערבי ותתפלל לד' שיושיע אותך..."

הכהן האומלל לקח את הדברים כ'הוראה', ומיד יצא מבית הרב לכוון הכותל המערבי. בהגיעו לשריד בית מקדשנו ניצב ליד האבנים ופרץ בזעקות שבר ובבכיות נוראות. האנשים מסביב הבינו שמדובר בצרה גדולה במיוחד, אך לא העזו לגשת אל המתפלל ולהציע את עזרתם.

לאחר זמן ממושך שבו עמד התחנן ושפך שיח לפני בוראו, הרגיש הכהן בדפיקות על גבו. הוא מסתובב אחורנית ורואה לפניו אברך תלמיד חכם המנסה להתעניין מה מציק לו.

הוא סיפר את סיפורו הכאוב, מלווה בתסכול רב ובכאב שקשה לשאתו.

האברך חשב מעט, ולאחר מכן פנה אליו ושאל "האם יש לך אבא?"

הכהן לא הבין את השאלה, אבל השיב שאכן יש לו אב זקן מופלג, השווה בבית אבות באמריקה, וכמעט שאינו מתקשר עם האנשים שמסביבו.

"אם אתה שואל לעצת, טוס לאמריקה, וספר לאביך את שעובר עליך", אמר האברך הזר ופנה לדרכו.

הכהן עוד ניסה לומר שנית שאביו זקן ובמצב קשה מאד, וכמעט שלא ניתן לתקשר אתו. לשם מה לעשות את המאמץ הגדול הזה ולטוס לחו"ל, ולהטריד את אביו הקשיש בסיפור, אבל האברך כבר עזב את המקום.

חשב הכהן על מהלך התגלגלות המאורעות ביממה האחרונה, והחליט שאם הרב אמר לו ללכת לכותל, ובכותל נישא אליו אדם זר והציע לו לטוס לאביו, אולי בכל זאת כדאי לעשות את המאמץ...

לא חלפו דקות ספורות, והכהן הזמין כרטיס טיסה, וכעבור יומיים הוא כבר היה ליד אביו, בבית האבות באמריקה. צוות הרופאים שהיה צמוד לקשיש, אמר מראש לבן שאבא שלא לא הוציא מפיו מילה במשך חודשים ארוכים, ולכן שלא יצפה שהזקן יפתח עתה את פיו.

האב לא דיבר, אבל עשה רושם כמי שמאזין לדברי בנו.

הבן, חדור אמונה, סיפר לאביו את הדברים, הירבה לבכות וחלק עמו את צערו ואת כאבו. והנה קרה הלא יאומן - האב פתח את פיו, ואמר לבן במילים ברורות:

"יקירי, אתה אינך בני! אתה ילד יקר שאימצנו אחרי השואה האיומה.

אתה אינך כהן, ואין שום מניעה שתתחתן שוב עם אשתך - גרושתך!"...

לא ניתן לתאר את התדהמה, ואת קריאות השמחה שנשמעו בחדרו של הישיש החולה!

בזכות האמונה בד' יתברך, והאמונה התמימה בדברי חכמים שפיעמה בליבו של הבן "הכהן", שהאמין שאם מן הרב אלישיב אמר לו שילך להתפלל בכותל, הרי שכך עליו לעשות - מכאן צמחה ישועתו!

לחזות בנועם ד')

מאורה של הפרשה

"שבעת ימים מצות תאכלו"

ה'אווה ישראל' מאפטא זצ"ל היה זהיר באופן מיוחד מפני כל חשש של חמץ בפסח. במיוחד היה מקפיד על שלוש המצות שממן היה אוכל בליל הסדר. הוא עצמו היה מתעסק באפייתן ולא נתן לאיש להתקרב אליהן. מיד בתום אפייתן היה אורז אותן באריזה כפולה ומניח אותן בפינה מיוחדת בחדר.

באחת השנים, סמוך לחג, עבר גבאי הצדקה בבתי העיירה ואסף מצרכים לעניים. כשהגיע לבית הרב היתה הרבנית עסוקה במטבח, וביקשה ממישהו להביא מהחדר שלוש מצות עבור גבאי הצדקה.

בערב החג ניגשה הרבנית לעריכת השולחן, והנה - אוי! המצות המיוחדות של הרב נעלמו! לבה של הרבנית פג. במהירות שיחזרה את מה שארע והבינה כי בתום לב מישוה מסר את המצות היקרות לגבאי הצדקה... מה תעשה? כיצד תספר זאת לרב?

את הנעשה אין להשיב, ומדוע להסב לרב עוגמת נפש מיותרת! היא החליטה להעלים ממנו את הענין, והניחה שלוש מצות אחרות בקערת ה'סדר'.

בעיר אפטא התכונן לקראת הפסח זוג צעיר. זה להם הפסח הראשון בו הם עורכים את החג בצוואת. הבעל נכנס למטבח ומצא את אשתו מכינה תבשילים עם קציצות העשויות מקמח מצה. הבעל שכל ימיו נזהר מאכילת 'מצה שרויה', נרעש מהדבר.

הכיצד אשתו מכינה מאכלים ממצה שרויה בפסח? הוא כעס ואמר שבבית שלו לא יאכלו 'שרויה' בפסח, אך האישה הצהירה לעומתו שכך נהגו בבית אביה, והיא לא תשנה מהמנהג... באווירה זו הם נכנסו לחג...

בביתו של הרבי מאפטא, ניהל הרבי את שולחן ליל הסדר בשמחה ובהתרוממות, בירך על המצות בכוונה רבה, והרבנית שמחה על תבונתה בהסתרת הסיפור. כשבוע לאחר הפסח הופיע הזוג הצעיר בבית הרב. הם סיפרו לו על המריבות והכעס וביקשו את עצתו. פנה הרבי לקרוא לרבנית, וביקש בשקט "ספרי להם בבקשה אלו מצות אכלתי השנה בליל הסדר..."

לשונו של הרבנית דבקה לחיכה, לבה הלם בקרבה: האמנם ידע בעלה? האם רוח הקודש נכנסה בו?

בלית ברירה נאלצה היא לחשוף את סיפור המצות. פנה הרבי אל הבעל הצעיר ואמר לו: "תראה, אני, שמחמיר אני מאד בהידור מצות, ודבר זה ידוע לכל, אכלתי השנה מצות רגילות, ולא פציתי פה.

ידעתי, אך החרשתי כדי לא להפר את שלום הבית... ראוי גם לך להבליג, ולמצוא דרך ראויה לשכנע את רעייתך בסבלנות ללכת בדרכך, אך ברוגע ובנועם!"

נא לשמור על קדושת הגיליון

הצלחה ברו"ב: יוזמת העלון נעה שלו. מש' עובדיה. מש' אזולאי. מש' יונה **זווג הנון:** חביבה אביבה בת קמינה מונט. **רפ"ש:** חיים דניאל בן שולה תהילה בת שונמית. תמר בת שרה. אפרת ביתיה בת צביה. הדס בת אורה יחזקאל משה יהודה בן שרה דינה. עזריאל דוד בן שולמית. חנניה בן אילה הינדא **לע"ב:** הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. יאיר חי בן מלכה ז"ל. ברוך נאגי בן נעימה ז"ל מרדכי בן ביסקה ז"ל. דניאל בן אסתר ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

בברכת שבת שלום

ובשורות טובות!

עריכה: משפחת שמעיה

לע"ב אבינו הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

להקדשות ולתרומות 054-8403899

פטירת הצדיקים

י"ז באייר - רבי יחזקאל הלוי לנדא 'הנודע ביהודה'

י"ח באייר - רבי שמעון בר יוחאי. רבי משה איסרליש 'הרמ"א'

י"ט באייר - רבי עזרא עטיה. רבי מנחם מנדל מרימנוב

מטרה אמיתית

בחור אחד נסחף במערבולת בים. אדם אחר קפץ למים הסוערים, והציל את חייו. לאחר שהתאושש מהחוויה הקשה, אמר בחורו בהתרגשות רבה, "איך אוכל להודות לך! הצלת את חייו!" הביט המציל בעיניו ואמר לו: "תדאג, שהחיים שלך יהיו שווים את הצלתך..."

"עובדה בדוקה ומנוסה בכל רקמת ההיסטוריה העולמית, שכל הגדולים אנשי המעש, היצירה והבניין, החל משטח ההנהגה המדינית ועד שטח הקידום הרוחני והמדעי - כל גדולתם והצלחתם לא מפאת חכמתם היתרה, אלא בעיקר בגלל עוצם רצונם לחתור ולהגיע עד מחוז חפצם ומטרתם. אותה המסירות נפש והנכונות להקריב את נפשם לכבוד רעיונם!" (תורת הנפש)

רב אחד, צעיר לימים, התמנה לרבנות בעיר הגדולה המבורג. כבר ביום הראשון לבואו, נראה היה שהתפקיד המצפה לו מאד לא פשוט. אישה שמראה העיד עליה שהיא מדלת העם, הגיעה אליו וביקשה לתבוע לדיון תורה את הגביר העשיר ביותר בהמבורג, שהוא גם, שלא במקרה, האדם התקיף ביותר בעיר.

הרב הצעיר הקשיב בתשומת לב לבקשת האישה - ועל אף שזהו לוי היום הראשון ברבנות העיר ומעמדו עדיין לא יציב, ועל אף שהנתבע היה אדם תקיף ובעל השפעה - קיבל הרב את הבקשה, וביקש לקבוע תאריך לדיון. אך האישה התעקשה "הרב, הדבר אינו סובל דיחוי. אני רוצה דיון היום!" "היום?!" תמה הרב, "זה לא מקובל לקבוע דיון תוך יום". אך האישה הסבירה את בקשתה, והדברים התקבלו על דעת הרב. הוא קרא לגבאי והורה לו לזמן את הגביר העשיר מיד לבית הדיון.

הגבאי נבהל וניסה להתחמק מהמשימה הבלתי אפשרית, לדעתו, אך הרב לא הסכים לקבל שום תירוצים, ודרש שהגביר הנכבד יבוא ללא שהות. "כבוד הרב", הפציר הגבאי בייאוש, "אם הרב ינסה לאלץ את הגביר לבוא לדיון תורה... זה יהיה יומו הראשון וגם האחרון של הרב במשרה בעיר שלנו...". האיר הרב את פניו לגבאי ואמר: "אף על פי כן".

בלית ברירה יצא הגבאי לביתו של הגביר. הוא לא ההין לדפוק על הדלת, וחיכה שהגביר יצא מפתח ביתו ואז כביכול יפגוש בו באקראי וימסור לו את דרישת הרב. אך הזמן עבר והגביר ספון לו אי-שם. נשם הגבאי נשימה עמוקה, עלה לביתו של הגביר ובקול רועד מסר את ההזמנה לדיון תורה.

"הרב החדש מבקש ממני לבוא לדיון תורה עם אישה... לא פחות ולא יותר... בסדר, שיחכה, עוד שבועיים, חודש או חודשיים אתפנה מעסקי ואגיע...".

הגבאי יצא מגוב האריות ושב אל הרב עם תשובת הגביר. הרב החמיץ פניו והורה לו לחדרתו "שוב אל הגביר, ואמור לו שעליו להגיע אלי תוך שעה!" הגבאי המפוחד ניסה להסביר לרב החדש על שליטתו המוחלטת של הגביר ועל קשריו עם כל עיירות הסביבה, ולעומת זאת, האישה שתובעת את הגביר הנה אישה פשוטה ללא כח, קשרים או כסף. אולי נכון שהרב ירכך את עמדתו, ומחמת צורך השעה ישקול שוב את העניין וידחה את הדיון, והרב בשלו: "ההוראה 'לא תגורו מפני איש' נאמרה גם כלפי גבירים".

הגבאי שב במורא גדול אל הגביר, וכשגופו רוטט מסר לו את דרישת הרב. הגביר החל לצעוק, שהרב יכול לחפש לו מקום אחר לכהן בו כרב...

הגבאי העביר לרב את המסר, והתחנן שהרב יחוס על נפשו, ויניח לגביר. "דעת תורה מחייבת אותנו לעשות מה שצריך, בלי לפחד מאיש. זה מה שעלי לעשות כרב העיר. אין מנוס", אמר הרב ברוגע לגבאי. הוא המתין מעט שהדברים יחלחלו ללבו של הגבאי והמשיך: "גש בפעם האחרונה לגביר, ואמור לו, שאם לא יגיע תוך שעה לכאן, הוא יהיה בחרם!"

נשמטו של הגבאי כמעט פרוחה. הוא לא חשב שיוכל להוציא את המילים האלו מפיו מול הגביר, אך הוראת הרב חזקה עליו, והוא יצא לדרכו. במהירות מסר לגביר שאם לא יגיע לרב תוך שעה, יוכרז עליו חרם, וברח. תוך זמן קצר הופיע הגביר בביתו של הרב. במאור פנים, כשחיוך רחב על שפתיו, הושיט לרב את ידו ואמר "מזל טוב, כבוד הרב! מזל טוב!".

לפתע, גם אותה אשה 'תובעת', הצטרפה אל הגביר, וברכה את הרב. מה קורה פה?! השתוממו הנוכחים.

הגביר פנה את הרב והסביר: "האישה הזו לא היתה התובעת, ואני לא הייתי הנתבע. אין כאן שום ריב או דין ודברים. עשינו את ההצגה הזו בכוונה, כדי לבחון את כבוד הרב. שהרי כבוד הרב הינו צעיר לימים. חששנו שתתיירא מפני אנשים תקיפים, ותיטה מן האמת מפני בעלי כח והשפעה. כבוד הרב, אתה לא זאת כמלוא נימה מן האמת והצדק, גם מול איומים בוטים ותקיפים. ראוי והגון אתה להיות רב של עירנו! מזל טוב, וסליחה על הצער!" מה היה קורה, אילו היה הרב נבהל מחמת הביקורת ופועל פיה? הוא היה מפסיד את הכל, גם את האמת וגם את המשרה!

מעשה בראובן שנסע ברכבו, והנה הוא מבחין בידידו שמעון שעמד בצד הדרך והמתין לטרמפ. ראובן עצר, והזמין את שמעון לעלות. במהלך הנסיעה, עצר ראובן ברחוב סואן, וביקש משמעון: "יש לך רשיון, נכון? אני צריך לצאת לכמה דקות. אוכל לבקש ממך שתשב במושב הנהג, מכיון שאני חונה במקום שאסור לחנות בו, ואם יעברו פקחים אני עלול לספוג קנס?". שמעון הסכים וראובן הלך. לאחר כמה דקות שב ראובן, וחשכו עיניו -

שמעון איננו, ודו"ח על סך שבע מאות שקל מוצמד לחלון הרכב... לפתע מגיע שמעון בריצה, מתנשף ומתנצל: "פתאום נזכרתי שאני צריך להתפלל 'מנחה' ותיכף שקיעה. סקרתי את כל האזור, ומשלא הבחנתי בשום ניידת, נכנסתי לבית הכנסת הסמוך..." ועלתה השאלה: מי צריך לשלם את הקנס? עם מי הדיון?

הרב יצחק זילברשטיין שליט"א, שאליו הגיעה השאלה, ענה: הקנס מושת בגין המצאות רכב ללא נהג, במקום בו עלול הרכב לגרום לנזק מחמת הפרעת הנסיעה השוטפת ברחוב. שמעון היה אחראי לדאוג שהרכב לא יזיק ולא יפריע לתנועה, וכאשר הוא הפקיר את הרכב ללא נהג, הרי שהוא הפקיר אותו באופן שהוא מזיק לרבים.

ולמרות שבפועל לא נגרם נזק לציבור, מכל מקום על הפקרת רכב במקום שכזה מוטל קנס. מה גם שבפועל, הופרעה התנועה בגלל שמעון, והוא זה שגרם לנזק. לכן הקנס מוטל על שמעון ולא על בעל הרכב, שהשאיר את רכבו בידי בר-דעת.

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

חינוך בצוותא

כדי לחנך יש להגיע לגישה מוסכמת על ידי שני ההורים. לכן, ראשית-כל על ההורים להגיע לאחדות - "והיו לבשר אחד". רק כך יוכלו לגבש עמדה מתאימה ומוסכמת. וראוי לשקן, כי ילד מרגיש בדיוק מה המצב בבית. החיישנים שלו מאד מדויקים, ולפי זה הוא מנווט את המשמעת שלו כלפי ההורים. הקב"ה ברא את האדם כיצור היחידי המקים משפחה ומחנך ילדים, לשאר הבוראים אין את הנתונים הללו.

רק לאדם יש את הנתונים הללו - כי שני הנושאים הם אחד: חינוך, בצוותא. החינוך הוא בשניים. במשפחה בריאה האב תורם את השכלתנות הגברית, והאם מעניקה את הרגש הנשי. הילד זקוק גם לזה וגם לזה. אב המשאיר את כל החינוך לאם, הדבר מורגש היטב על הילד, וכן להיפך. ישבו אצלי זוג ומהשיחה הם הבינו כי התקשורת ביניהם לקויה. ביקשתי "תקדישו כל ערב חצי שעה לשוחח זה עם זה". "אין לנו זמן" ענו שניהם כאיש אחד.

"אין לכם זמן?!" תמהתי בכאב, "אבל לריב מידי ערב ארבע שעות אתם מספיקים?" תשננו לצעמכם: הקב"ה ברא את העולם בצורה כזו שאבא ואמא יחנכו יחד. ולצורך זה הם צריכים להשוות ראש. אם אבא יגיד "לא" על דבר שהאמא אמרה "כן", אם האבא יוותר לילד על עונש שאמא הטילה עליו, אין הרבה מה לצפות מהילד... חייבים שלום בית כדי להגיע לחינוך יציב, וגם כדי שהילד יראה בית חם, טוב ואוהב.

חשוב וחיוני לילד לדעת שההורים שלו 'בראש אחד', ועוד משהו - שהם אוהבים ומעריכים אחד את השני.

אנו צריכים לשדר לילד בכל הערוצים האפשריים בדרכים המותרות - כי אבא ואמא קשורים. אבא ואמא זה קואופרטיב אחד! כמה יפה שילד שומע את אמא אומרת בהתרגשות: "עוד רבע שעה אבא שלנו בא! תכף הוא יגיע, בואו נארגן לכבודו את הבית!" מסיימים את הארוחה ואבא אומר בחום: "תודה רבה אמא! איזה אוכל נהדר, וכמה הרבה טרחת בשבילנו! ילדים, בואו נודה לאמא! נכון שאין עוד אמא כזאת בכל העולם?"

כשאמא מכבדת את אבא, וכשאבא מכבד את אמא - זה בונה יציבות בנפשם של הילדים. יציבות הילד תלויה ביציבות הבית, הוא זקוק לקרקע מוצקה תחת רגליו הקטנות.

נשמה האלה שהלך לפניו ארצה לאן, ואיזה ארצה שהיה לו...